

Josep Pla

Les HORES

~~Josep Pla~~

Biblioteca Selva
Barcelona

Prefaci

Aquest llibre representa un calendari més o menys lúric, més o menys poètic, però com que el llibre està escrit en prosa, no s'acaba de dependre mai de la realitat més terrestre. El meu actual rebentorisme ni ha portat a pensar i a desviar el pas de l'any, en el que aquest pas té de més permanent i invariable i dels papers que d'aquesta estranya ocupació ni han sortit, ha nascut aquest llibre.

L'he titulat "Les Hores", perquè és un títol més adequat i bonic. Les persones que d'una manera voluntària i conscient fan una vida una mica solitària, saben la resonància, de vegades resignada, de vegades alucinant que la paraula "hores" suscita. Pensa en les hores, sentis el pas de les hores, produïx, en determinats moments, una impudència sovint una angúnia - molt complexa.

En el llibre de Jacob Beuret Hardt, "Història de la cultura grega", hi ha algunes referències a l'antròpofornitge que del pas del temps, de les hores, foren els antics. Originalment ^{les hores les divines} tals de les aigües del cel, les que distribuïen la rosada i la pluja formaven els núvols, dels quals en van la pluja fecunda. I com que els núvols eren considerats com un fútil, hom atribuï a aquestes deesses, la condició de filadores i foren representades, amb la filosa a la mà, filant un teixit condició que tingueren també les Moires. La Helenes, fila, fila... de la nostra cèlebre poesia, és una ~~reminiscència~~ reminiscència de les Moires. Les paisos mediterranis calcinats pel sol, la fertilitat de la terra depen de la pluja, per què no tui, les Hores s'hi convertiren en les deesses de la vegetació. A elles era dedicada la bella de les flors i l'abundància del fruit i així foren adornades amb detalls amables i graciosos. ^{de les} pasaren a ésser els símbols de les abocacions de l'any, perquè la relació de les hores amb el temps és sempre viva i ~~permanent~~ com el seu nom ho indica explícitament. ^{de les}

passarem a cues les grandadores de la llei natural i d'aquell ordre sagrat que fa deuenir, en la naturalesa, les mateixes coses en successió ininterrompuda. El destí del temps, projectat sobre la naturalesa, forma la successió, el deuenir, les flors.

Es sovint possible que la cultura moderna, per aquell instant de les coses, utilitzables i usades, les coses, ordenant-les i clarificant-les, hagi establert una separació visciosa destacada entre les flors i les Moires. Així, les moires són les deures que guarden l'ordre de la vida humana - el destí de l'home - com les flors, la natura mateixa i tot de la naturalesa. Així com el rigor ineluctable de la llei i la relació amb la caducitat i la mort foren establerts en la representació amable de les flors, per el repulsiu animal de la naturalesa i hom impués a les moires, deures de la vida humana un aspecte li'niste per representar que la propietat de la llei natural sobre l'home es la caducitat i la mort.

Però per aquests clarificacions són esdrasques i merament escolars. Potser és el meu autic en la formació arcaica dels motllos del pensament i de l'observació - i de la sensibilitat - les flors i les moires foren la mateixa cosa. La Heleneum filis la filosa del Temps que té una Troca inexaurible i sempre renovada. Si la Troca de la filosa es limitada o el fil es romp - el fil de la vida humana - salt, la Moira s'ascàstica.

A tot avem sent el pas de les flors sobre la nostra vida ~~que~~ ~~que~~ la vida, mades un accubla un esforç per ~~de~~ d'indues - ne la presió. Però el pas de les flors es fa especialment perceptible en debentinat, llaes - en el camp, en les poblacions petites, de provistes d'evarians, oates, rat, de lodi mactileut, la vida de Goethe i so. Totat la de Schiller, transconeguem en poblacions unisovament petits, quan aquests dos senyors volquen per una revista l'anomenaven "les flors" - nome revelador de la contextura pensada de les seves existències, dins de la nueva decisiva mediodat - he volgut recordar aquest títol.

Tot i que la presió del pas del temps ~~de~~ es dolorosa i decegadora, insuperable, soc partidari de no defugir-la i perquè la nueva experiència crea porta a creure que només els que senten aquest dolor ~~coment~~ - o agit - saben aprofitar la vida - en el sentit més general del terme.

J. P.

Mar Pla, Llicera 1953